

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) L (44)
Štev. (Nº) 6

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
28 de febrero - 28. februarja 1991

JUGOSLAVIJA UMIRA

99. Amandma k slovenski ustavi

20. februarja so na seji skupščine razglasili novi dodatek, 99. amandma k slovenski ustavi (to je še stari, komunistični), ki je gotovo velik korak k cilju samostojne in neodvisne Slovenije.

Ta amandma v glavnem določa, da Slovenija zdaj odvzema zveznim jugoslovanskim organom vse pristojnosti, ki jih je nanje prenesla Slovenija za izvajanje njenih suverenih pravic.

To pomeni, med drugim, da Slovenija zanika vso legalnost jugoslovanskemu parlamentu ter da tudi ne priznava več nobenega jugoslovanskega zakona, ki bi ga sprejel ta centralni parlament. Enako ne priznava več predsedstva Jugoslavije, kakor tudi ne jugoslovanske vlade (ki ji trenutno načeljuje Marković).

To sicer Slovenija že nekaj časa praktično dela, sedaj pa je to postavila na legalni ustavni temelj. Če Jugoslavija razglasi kak zakon, ki je nujen, ga Slovenija sicer ne prizna, a ga slovenski parlament nato sam izglasuje. Tako Slovenci pravijo, da Jugoslavije ni več, da je mrtva, a mednarodno še ni priznana ta odcepitev ali razdružitve, tako da ni še jasno, kaj pravzaprav legalno ta trenutek Slovenija je oziroma ali je še v Jugoslaviji ali ne.

Dan zatem se je podobno izjavila tudi Republika Hrvatska.

Razdružitve Jugoslavije

Istega dne so v slovenski skupščini sprejeli tudi resolucijo o sporazumni razdružitvi Jugoslavije, ki je bila sprejeta s 173 glasovi za, enim proti in dvema vzdržanima.

V tej resoluciji Slovenija predlaga parlamentom ostalih republik sporazumno razdružitve SFRJ na dve ali več suverenih in neodvisnih držav. Od teh bi imela vsaka oblast na svojem ozemlju, in si medsebojno priznajo popolno mednarodnopravno subjektiviteto. Spoštovale bodo te države dosedanje medsebojne meje in ne bodo storile ničesar, kar bi bilo v škodo ozemeljski celovitosti, politični neodvisnosti ali enotnosti katerekoli države. Posebej se bodo vzdržale slehernih dejanj, ki bi predstavljala grožnjo s silo ali uporabo sile.

Resolucija v svoji zadnji točki pravi, da se bodo republike dogovorile, katere dosedanje funkcije federacije bodo v minimalnem obsegu še izvrševale skupno med postopkom razdruževanja.

Kot je dejal poslanec Zagožen od Kmečke stranke, je to dokaz o ireverzibilnem procesu razpada Jugoslavije, pa pravilno izvajanje plebiscitarnih odločitev, kar je potrdil tudi Nace Polajnar, predsednik kluba krščanskih demokratov. Seveda pa so člani levih strank le bolj neradi ugriznili v to jabolko, a so končno morali podpreti resolucijo.

Po končani razpravi je skupščina

izvolila v pogajalsko ekipo z drugimi republikami Lojzeta Peterleta, dr. Franceta Bučarja in Milana Kučana.

O teh problemih so se nato začeli dogovarjati predsedniki posameznih republik ter člani jugoslovanskega predsedstva. Že prej so bili štiri taka pogajanja v Beogradu, ki pa so bila popolnoma neuspešna, ker jih je bojkotirala Hrvaška, Slovenija pa jih je zapustila. Sedaj se nadaljujejo v Sarajevu.

V začetku februarja je Kučan dejal v nekem intervjuju, da je glede na stališče Srbije in Črne gore sedaj tudi konfederalna rešitev skoraj nemogoča. Dejajle je še, da bo Slovenija v primeru nesprejemanja ponudbe o razdružitvi Jugoslavije prisiljena to opraviti enostransko. Predsednik Jugoslavije Jović pa je že nekajkrat zagrozil, da bo centralna vlada podvzela vse korake, da prepreči kaos in razbitje Jugoslavije.

20. januarja pa sta Slovenija in Hrvaška podpisali medsebojno pogodbo o skupni obrambi; tu gre predvsem za to, da bi v primeru napada ali posega centralne vojske v katerokoli republiko obe takoj proglasili popolno samostojnost. Srbski predsednik Milošević pa je zagrozil, da v primeru razbitja Jugoslavije zahteva, da vsi Srbi žive v eni državi (kar meri na Srbe na Hrvaškem!).

Rdeča zvezda še sveti

Popolnoma drugačno usodo pa je doživel predlagani 100. amandma k slovenski ustavi: da se s slovenske državne zastave odstrani rdeča zvezda, simbol komunizma. Tega so se znebili že skoraj vsi narodi Vzhodne Evrope; Hrvatje so jo takoj vrgli s svoje zastave.

V Sloveniji pa se je zapletlo. Sicer je bilo veliko ljudi, ki so to odstranitev zahtevali; nad marsikaterim voliščem za plebiscit je vihrala na mlaju slovenska zastava brez zvezde; tudi mi smo vedno zahtevali, da se ta sramotni madež umije z zastave.

A stranka prenoviteljev, bivši komunisti, ter razni njeni anarhistični sopotniki so sicer priznavali, da se zvezdo odstrani, a dejansko metali polena pod noge vsem, ki so to hoteli izvesti v parlamentu. Prenovitelji so predlagali svojo sedaj rumeno zvezdo, ali pa Triglav in morje (simbol OF med revolucijo), ali pokončno razporeditev barv, ne vodoravno, pa še kaj. Predsednik SDP dr. Ciril Ribičič je celo dejal, da je rešitev brez zvezde naj slabša, kajti tako zastavo (slovensko in brez zvezde) so nosili domobranci!

Končno so dejali, da naj se problem zvezde razpravlja celovito z novo bodočo ustavo. Seveda pri tem mislijo trgovati s svojo bivšo zvezdo: kaj nam pustite, pa jo vržemo v smeti? In vsi vemo, da so glasovi bivših komunistov-prenoviteljev in njih sopotnikov nujni za sprejetje nove ustave.

Tako je bilo tudi sedaj. Pokazali so

Alojz Rebula

Ob nekem poročilu v Družini

Kako je torej s spravo na Slovenskem? Mar panter že leži s kozličkom in lev že je slamo kakor govedo, kakor se glasi vizija velikega preroka-poeta Izaije? Ne, kaj takega se ne dogaja ne na Slovenskem ne nikjer, kakor to do tragičnosti dokazuje zadnje dogajanje na planetu, od Zaliva do Baltika.

Panter bo ležal ob panterju, lev pa bo žrl meso, dokler ne napoči tisti eshatološki dan, ko se bodo nehala preroštva, ko bodo umolknil jeziki, ko bo vednost prešla in bo ostala še edinole ljubezen, kot je zapisal Pavel (1 kor 13, 8).

Vse dotlej bomo ostajali v tej „solzni dolini“, kakor se glasi prastara perfektna definicija iz Pozdravljena, kraljica, v boju za smisel človeka in življenja, v boju za resnico, za vsakršno resnico.

Tudi na Slovenskem. Tudi za zgodovinsko resnico. Tudi za resnico o političnem gibanju, ki mu je bilo izvirno ime Protiimperialistična fronta, konjunktorno prirejeno ime pa Osvobodilna fronta.

Danes, pol stoletja po njenem nastanku, se je kalnost zgodovine že toliko očistila, da smemo mirno zapisati nekaj zaključkov, ki jim dejstva, imena, številke dajejo značaj nepovrgljivosti:

1. da je Osvobodilno fronto navdihovala, strukturno zgradila, ideološko in vodstveno monopolizirala —, in prav tako pred Dolomitsko izjavo kakor po njej — stalinistična Komunistična partija Slovenije s trojko (sintagma Milana Apiha) Kardelj-Kidrič-Maček;

2. da je bil primarni cilj Komunistične partije ne boj proti okupatorju, ampak prevzem monopola oblasti in vzpostavitev diktature;

3. da je Osvobodilna fronta neizzvana začela izvajati krvavo likvidacijo nosilcev katoliških struktur in to krvoprelitje povzdignila do približno tisoč žrtev, preden je bil osnovan proti njej kakšen oborožen odpor;

4. da vodstvo tedanje slovenske Cerkev ne bi bilo moglo sprejeti gibanja, ki je bilo v režiji Komunistične partije Slovenije, četudi ta ne bi začela s terorizmom, spričo dejstva, da je bil

svojo moč v parlamentu in zavrl postopek za odstranitev zvezde. Kot je znano, ima slovenska skupščina tri zборе, od katerih imajo v enem — zboru združenega dela — večino prejšnji režimci. Tako je le zbor občin s točno dvetretjinsko večino amandma sprejel, v drugih dveh pa ni dosegel zahtevane večine in je tako žal zaenkrat rdeča sovjetska in komunistična zvezda še vedno madež na slovenski zastavi.

v še sveži okrožnici Pija XI. komunizem označen kot „**bistveno perversen**“ — definicija, ki jo zgodovinski razvoj tako rekoč laboratorijsko potrjuje.

Ko je Komunistična partija s paravanom Osvobodilne fronte prišla na oblast, je dejansko ustoličila novo turško dobo v slovenski zgodovini in, kar je posebej neopustljivo, se še posebej spravila na svojega dotedanjega katoliškega zaveznika, krščanski socializem, na čelu z Edvardom Kocbekom.

V luči teh dejstev zadobi zadnji odstavek zapisa v zadnji Družini **Pri vodstvu borčevske organizacije** (zapis poroča o zadevnem obisku nadškofa dr. Šuštarja) avreolo irealnosti.

Odstavek je mogla napisati le roka, ki je hotela neviteško izkoristiti najspravljlivejšo gesto, kar jih je mogel neki ljubljanski nadškof, naslednik dr. Gregorija Rožmana, storiti, da je v poročilu vtihotapila partijsko verzijo nekega dogajanja.

„Dotaknili so se tudi obeleževanja 50. obletnice ustanovitve Osvobodilne fronte. Ta organizacija je l. 1941 povezala Slovence ne glede na versko, idejno in politično pripadnost v boj za preživetje v najtežjih časih naše zgodovine.“

Tukaj sem pričakoval vsaj kratko pripombo osrednjega katoliškega lista, za kakršnega Družina velja. Nisem je našel. Poročilce je bilo servirano v nedolžni prostodušnosti, ko da gre za najnaravnejšo reč na svetu, ne pa za vznemirljiv salto mortale med odnosom do OF 1941 ter OF 1990.

Ostaja pa resnica, da Osvobodilne fronte ni odklonila samo uradna Cerkev. Odklonilo jo je tudi tisto demokratično progresivno krščansko jedro, ki sta ga z največjim ugledom predstavljala dva taka velika in kristalna Slovenca, kakor sta bila prof. Jakob Šolar in dr. Andrej Gosar. Odklonil ga je predstavnik demokratičnega socializma dr. Jelenc. Na ljudski ravni sta ga množično odklonili Notranjska in Dolenjska, na čelu s proletarsko Suho krajino.

Gibanje s takó deljenim konsenzom si ne bi moglo lastiti pravice do vsenarodne hvale ob svoji obletnici, tudi če njegovo zadnje dejanje ne bi izzvenelo v apokaliptično strahoto Kočevskega Roga.

Še tako koncilsko navdahnjeni slovenski kristjan ne bo mogel iskreno praznovati obletnice, ki bo zanj za vse čase obletnica velike Prebare.

Hkrati bo priznaval čistost namenov mnogih, ki si niso mogli predstavljati, da bo Komunistična partija izrabila svobodoljubnost slovenskega naroda za stalinistično revolucijo.

DRUŽINA, Ljubljana, št. 4,
27. januarja

dr. Peter Klopčič

FRANCIJA IN NOVA EVROPA

Predno se posvetimo premišljevanju o trenutnem stanju v Franciji, moramo naznačiti gotove misli o francoski zgodovini v 20. stoletju. Francija je preživela zelo težke preizkušnje v prvi in drugi svetovni vojni. Te so pustile globoke posledice.

V prvi svetovni vojni je Francija izgubila veliko ljudi. Ko je bila bitka za Verdun na višku, je v enem samem dnevu padlo preko 100.000 vojakov. Proti koncu vojne je bila mobilizirana ena četrtnina vsega francoskega prebivalstva.

Druga svetovna vojna ni zahtevala toliko človeških žrtev, ampak je pustila veliko moralno škodo in psihološko negotovost. Francozi so tudi skušali doseči „spravo“, pa jim do sedaj še ni čisto uspelo, čeprav so si ponovno — in to javno — izprašali vest.

Ni to samo vprašanje poraza Petaina ter antisemitskih zakonov, ki so bili bolj nečloveški kot nemški, ampak je predvsem zadržanje francoskega prebivalstva med okupacijo. Nemški oficirji in administratorji, ki so bili med vojno v Franciji, so že večkrat izjavili, da nikjer v Evropi niso imeli toliko privatnih ovadb kot v Franciji. V slovanskih deželah je bilo ovadustva zelo malo.

Bilo je še veliko drugih vzrokov, ki so razdvojili Francijo. Kljub iskreni izpovedi (katere pri Italijanih nikoli ni bilo) in kljub velikim in moralnim močnim voditeljem (De Gaulle) teh problemov Francija še ni premostila.

KAJ PA ITALIJANI?

Čeprav človek najde med Italijani prijazne ljudi, so se kot narod, tako med vojno kot po njej, ponašali in se še ponašajo nedostojanstveno.

Medtem ko si je veliko narodov javno izprašalo vest (Francozi, Nemci, Slovenci, Španci o svoji revoluciji — in to skoraj bolešno), Italijani nimajo moralne moči, da bi si se kakemu narodu (npr. Slovincem in Grkom) opravičili, kot so se Nemci skoraj celemu svetu (izvzemši Avstrijece).

Ko so imeli Italijani razgovore leta 1943 z zavezniki o premirju, so kot prvi pogoj stavili, da njihovi vojni zločinci, katerih je bilo veliko, ne bodo postavljeni pred sodišče, ker pač niso imeli moralne moči, da bi se soočili z resnico.

Ta italijanska neiskrenost in moralna strahopetnost ima velike in dalekosežne posledice. Italija je danes ena najbolj skorumpiranih dežel v Evropi; ni samo vprašanje kraje in goljufije ter mafije, ampak splošni sprejem pojma, da je nepoštenost način življenja — da tako pač mora biti (way of life). V neprimerno manjši meri je to opaziti tudi pri Avstrijcih, ki si tudi nikoli niso izprašali vest in se opravičili za svoje zločine, ter še vedno branijo svoje vojne zločince.

FRANCIJA IN EVROPA

Ravno zaradi razdvojenosti, ki v Franciji še vedno obstaja in se je dejansko začela s francosko revolucijo, Francozi tako patetično in vztrajno analizirajo svoje odnose z Evropo — Nemčijo, Rusijo in drugimi evropskimi narodi ter Severno Ameriko.

Z nemško unifikacijo in ruskim umikom iz Evrope se je Evropa popolnoma spremenila in Francozi so to analizirali z vseh možnih zornih kotov.

Od leta 1960 je bilo francoska obrambna politika osnovana na sledečih dejstvih:

1) ZDA so imele močne vojaške enote v Nemčiji, ki so razpolagale z atomskim orožjem.

2) Zahodna Nemčija je bila del NATO in Skupnega evropskega trga ter tesno povezana z Evropo.

3) V tem ravnotežju je imela Francija poseben privilegiran položaj.

Novo nastalo stanje v Evropi je lepo karakteriziral francoski obrambni minister Jean Pierre Chevenement junija 1990. Dejal je: „Dekolonizacija zadnjega imperija (Rusije) je skok v neznano za vse Evropejce, ki morajo organizirati svojo obrambo in obrambne odnose na popolnoma novih osnovah.“

FRANCIJA IN RUSIJA

Čeprav v Evropi in v svetu prevladuje mnenje, da Rusija ni več nevarna, ker se je umaknila iz Evrope, ker Varšavski pakt ni več realen in pomemben ter končno, ker se je komunizem tako diskreditiral, so francoski poznavalci previdni.

Med drugim pravijo: Tudi če Rusija razpade, bo ruska republika še vedno ostala najmočnejša vojaška sila v Evropi. Če poleg tega Rusija zmanjša svoje oborožene sile za polovico, bo še vedno najmočnejša v Evropi. Ruska republika sama ima 150 milijonov prebivalcev in ima tridesetkrat večjo površino kot Francija, z ogromnim naravnim bogastvom — rudnine, petrolej, plin, itd. Tudi ni pričakovati, da bodo Poljska, Bolgarija in Romunija popolnoma pretrgale odnose z Rusijo.

Miterrand je izjavil: „Upoštevajoč, da je Rusija še vedno vojaško močna, in da položaj Gorbačeva ni zasiguran, ostaja možnost vojaške diktature. Tak scenarij bi bil zelo nevaren.“

Nekateri francoski poznavalci gredo tako daleč, da menijo, da Rusi namenoma ustvarjajo privid, da je Rusija tudi vojaško šibka, z namenom, da bi uspavali Zapad in bi se ta razorožil, zanemarljive svoje obrambne sile.

Kljub tem ekstremnim teorijam, je uradna francoska politika proti Rusiji pozitivna in hoče skupaj z Nemčijo pomagati Rusiji — in to brez pogojev v upanju, da se Rusija demokratizira in da se njeno gospodarstvo liberalizira ter ustali. Uradno Francija in Nemčija skoraj tekmujeta, kdo bo vzpostavil bolj tesne kontakte z Rusijo.

AMERIŠKO VPRAŠANJE

Francosko-nemško tekmovanje za vpliv v Rusiji in Vzhodni Evropi je samo eden od mnogih vidikov francoskih odnosov z Nemčijo.

Zanimivo je, da je Francija oficialno stalno zagovarjala unifikacijo, čeprav je istočasno predpostavljala in želela, da bi ne prišlo do združitve.

Celo potem, ko je bil berlinski zid odstranjen (novembra 1990), sta ministra za zunanje zadeve Roland Dumas in minister za obrambo izjavila, da združitev Nemčije ni problem sedanjega časa.

Francoski mislec Pierre Lellouche je napisal marca 1990: „Združitev Nemčije pomeni gospodarsko vsemogočno Nemčijo, ki bo dominirala Srednjo Evropo. Francija bo zreducirana na manjšo vlogo. To pa

tudi pomeni konec De Gaullovih sanj o Evropi, politično kontrolirani po Franciji z njenim atomskim orožjem.“

Nemčija je povzročila veliko skrb v Franciji, ko je ni obvestila o raznih političnih potezah, kar se združitve tiče. Kohl je na primer novembra 1989 proglasil deset točk o nemški združitvi, ne da bi Francijo niti koga drugega o tem obvestil. Kohl tudi ni informiral o svojih pogajanjih z Gorbačevom julija 1990. Francijo je tudi motilo, da se je Nemčija toliko časa obotavljala, da prizna poljsko-nemško mejo. Francozi so naredili tudi več potez, ki so motile Nemce, kot obisk Miterranda v Rusiji (Kijev) v decembru 1989.

Francoze skrbi, kaj bo naredil Kohl sedaj, ko je bil izvoljen v celi Nemčiji. Verjetno bo zahteval, da odidejo vse tuje čete iz Nemčije.

Francoski poznavalci Nemčije smatrajo, da je za to deželo težko predvideti, kako bo reagirala v bodoče. Nihče ne more garantirati, da bo Nemčija ostala v NATO in celo v Skupnem evropskem trgu. Nekaj Nemcev je že tudi izjavilo, da so bile vse te mednarodne organizacije in strukture le pot do združitve in popolne suverenosti. Ravno tako ne more nobeden garantirati, da se v prihodnjih desetih letih Nemčija ne odloči, da začne proizvajati atomsko orožje.

Francoska zunanja politika bo naredila vse, da se ti možni scenariji, kar se Nemčije tiče, ne uresničijo.

FRANCIJA IN SREDNJA EVROPA

Eden prvih in najbolj otipljivih znakov francoskega zanimanja za Srednjo Evropo je ustanovitev po Napoleonu Varšavske kneževine in Ilirskih provinc.

Ti dve politični enoti nista nastali kar tako, slučajno, niti nista padli z neba, ampak so plod precej dobrega poznanja tamkajšnjega položaja in sad dolgoletih študij.

Ne smemo pa si delati utvar, da so se — in se še — Francozi zanimali za srednjeevropske narode samo zaradi simpatij, ki naj bi jih imeli do tega dela Evrope. Dajali so in še dajejo oporo tem narodom, ker vedo, da so to njih zavezniki proti nemški ekspanziji.

Po prvi svetovni vojni se je v Srednji Evropi organizirala Mala antanta (Jugoslavija, Romunija in ČSR) pod francoskim pokroviteljstvom, z namenom, da te države brani pred nemškim in tudi ruskim ekspanzionizmom.

Zanimivo je tudi, da so po drugi svetovni vojni na mirovni konferenci v Parizu Francozi najbolj zagovarjali slovenske in ostale druge jugoslovanske interese. Več francoskih časopisov, med njimi Le Monde, so dokazovali, kakaj gre Trst Jugoslaviji.

Človek pa ne more razumeti stališča Anglije na mirovni konferenci v Parizu po drugi svetovni vojni.

Anglija je organizirala v Jugoslaviji puč meseca marca 1941, ki ni bil v interesu Jugoslavije. Stevenson (angleški diplomat, po rodu iz Kanade) v svoji knjigi „Intrepid“ se ponaša, kako je bil poslan v Beograd in kako je tam organiziral državni udar.

Potem, ko je Anglija pahnila Jugoslavijo v vojno, bi bilo razumljivo, da bi ostala zvesta kraljevi vladi, kot je bila grški in, če bi bilo treba, bi morala iti v vojno zanj, kot so to naredili v Grčiji. Toda ne, predsedali so na Tita, ker je bil v borbi z Nemci bolj radikalen. Za nameček so po končani vojni Angleži svoje bivše zaveznike vrnili s Koroške Titu.

Angleži so vedeli, koliko je pretrpela Jugoslavija, ker so nekateri jugoslovanski voditelji poslušali angleške nasvete. Pričakovati bi bilo, da bi na omenjeni mirovni konferenci Angleži zavzeli bolj pozitivno stališče do Jugoslavije.

Ne smemo pa pozabiti, da je bilo to samo vladno mnenje. Angleški zgodovinarji in misleci so bolj pozitivni do Slovenije in Jugoslavije.

Kar se Trsta tiče, pravi Taylor v knjigi The Habsburg monarchy, 1809-1918 na strani 285 sledeče: „Povsod v Evropi je bilo v veljavi pravilo, da pripadajo mesta podeželju. Trst je bil edina izjema; po moje je to vpijoč primer narodne krivice.“

ZAKLJUČEK

Francija se že več kot 200 let zanima za Srednjo in Vzhodno Evropo ter išče tam prijatelje in zaveznike.

Slovenci smo eden redkih narodov v Evropi, ki je že pred drugo svetovno vojno postavil spomenik Napoleonu, kar je konkretna priča naših simpatij do tega velikega naroda.

Francija je potencialno slovenski največji zaveznik v Evropi. Slovenija mora narediti vse, kar je mogoče, da so Francozi informirani o Sloveniji, in navezati čimbolj tesne stike z njimi. Počasi bodo Francozi uvideli, da jim prijateljstvo s Slovenijo lahko pomaga pri njihovem ustvarjanju evropskega ravnotežja.

V slovenskem parlamentu na večer razglasitve plebiscita: od leve dr. Jože Arnez, ZDA, poslanci SKZ Ajdovščina Boris Jež; SDZ Idrija Tomaž Pavšič; urednik Sv. Sl. Tine Debeljak, Argentina; poslanec SKZ Nova Gorica Bruno Podveršič. - Foto Tomaž Pavšič

SLOVENIJA S PERSPEKTIVE ŠIRŠEGA SVETA

Predavanje dr. Zdravka Inzka na Dragi 1. septembra 1990

Štirinajst let že opazujem Slovenijo s perspektive širšega sveta, saj sem skoraj svoje celo poklicno življenje preživel v tujini, le dve leti sem deloval v glavnem mestu Avstrije, na Ballhausplatzu.

Službena mesta sem imel v daljni Aziji, v novem svetu in v stari Evropi. Ob ustanovitvi lastne družine sem spoznal še četrto celino, Južno Ameriko.

Ce dodam še to, da sem že kot petnajstleten bil prvič na jezikovnih tečajih v Londonu, potem lahko rečem, da gledanje Slovenije od zunaj ni obsegalo samo omenjene kontinente, ampak se je tudi začelo že zelo zgodaj, namreč pred petindvajsetimi leti.

Izkušnje so bile povsem različne in četudi osebno doživete, so bile deloma zelo tipične in bi jih lahko nabral katerikoli Slovenec.

V Londonu sem namreč bival kakor drugi rojaki pri srčno dobrem duhovniku Ignaciju Kunstlju, v Parizu pa mi je prenočišče preskrbel pri bratih lazaristih gospod Čretnik, ki tedaj še ni imel lastnega slovenskega doma v francoski metropoli. Obema duhovnikoma sem nadvse hvaležen, saj sta mlademu študentu v novem okolju nudila toplo zavetje in mu pomagala pri prvih korakih na tujih tleh.

To je bila tedaj zame Slovenija v širšem svetu; prijazna, gostoljubna, skromna sicer, ampak zato tembolj iskrena in topla.

Pozneje sem zvedel, da obstaja po svetu ogromna mreža slovenskih hiš in pastoralnih centrov, od Švedske prek Nemčije, do Rima in Sydneya, od Toronta do Buenos Airesa, celo v Afriki, Indiji in v deželi vzhajajočega sonca se najdejo slovenski ambasadorji duha, kulture in ljubezni.

Tembolj pa me je osupnila uradna odsotnost Slovenije v širšem svetu. Seveda Slovenije nisem primerjal z večjimi državami, niti z manjšimi. In kljub temu sem ostal razočaran. Skoraj povsod v svetu sem namreč srečal kakega Žida, Hrvata, Armenca, seveda tudi kakega Črnogorca, srečeval sem Gruzince, Katalonce in Škote, ki so bili poslani v svet od svoje republike, narodnostne organizacije ali kake matice kot študentje, skoraj nikoli pa nisem naletel na Slovenca.

To se je ponavljalo tudi na mojih službenih mestih, katerih eksotičnost je bila seveda ravnotako „kriva“, da sem Slovence bolj poredkoma srečaval, saj v Ulan Batorju in Columbu res ni pričakovati bogve kakšne slovenske kolonije.

Vendar, kakor se to dogaja v oddaljenih krajih sveta, je bila žena jugoslovanskega veleposlanika v mongolskem glavnem mestu Slovenka, bivša visoko odlikovana partizanka, katere mož je zaradi njenih zaslug postal veleposlanik SFRJ v domovini Džingis Khana.

Dve stvari sta me pri tem zakonskem paru malo začudili. Prvič, neki prijazno distanciran odnos do mene — verjetno, ker nisem bil kurirček ali tovariš — in drugič dejstvo, da v diplomatskih krogih nikdo ni vedel, da je ambadorski par slovenski, četudi so npr. vedeli vsi, da je veleposlaniški sekretar bil Črnogorec.

Ta moteni odnos do slovenstva sem zapazil tudi za časa mojega službovanja

v Beogradu, kjer so se slovenski zvezni funkcionarji sicer redno srečavali v Slovenski vili na Dedinju, vendar se v javnosti niso upali črhniti niti besedice v slovenščini. Zato sem se le prve mesece svojega službovanja v Beogradu čudil, da ob začetku osemdesetih let takratni slovenski predsednik Jugoslavije, Krajger, ni pozdravil državljanov Jugoslavije v uradno priznanem slovenskem jeziku, temveč v srbohrvaščini. Pozneje sem še zvedel, da slovenski federalni ministri ob državnih obiskih uporabljajo izključno srbohrvaščino in da slovenski poslanci v jugoslovanski skupščini ne uporabljajo svoje materinščine in to v skupščini, ki je sicer bila perfektno opremljena s prevajalskimi napravami. Samo logično je bilo potem videti, da na koncert slovenskega okteta v Beogradu leta 1984 ni prišel niti en slovenski federalni funkcionar in da je bilo v tisočsedezni Kolaričevi dvorani pičlih 40, ponavljam 40, obiskovalcev.

To seveda govori tudi o organizatorju, o zanimanju Srbov za slovensko kulturo, govori pa gotovo tudi o ravni tedanjih slovenskih federalnih funkcionarjev, ki jih je v Beogradu bilo na stotine, kar se je nekaj časa pozneje tudi zelo jasno videlo v hotelu Jugoslavija, kjer so delili kranjske klobase in kislo zelje ob Avsenikovih zvokih v nabito polnih dvoranh.

Moja zadnja poklicna postaja je bila New York, kjer sem spoznal še eno slovensko duhovno središče, slovensko faro na osmi, kakor bi rekel pokojni prof. France Gorše, namreč na osmi cesti, v vzhodnem New Yorku, kjer je pa uradna Slovenija bila ravnotako odsotna kot kjerkoli na svetu.

Uradni kulturni center je bil seveda jugoslovanski in resnici na ljubo rad rečem, da je direktor organiziral tudi razstave in literarne večere slovenskih ustvarjalcev, ki so pa veljali za jugoslovanske. Tudi veleposlanik pri OZN je bil nekaj časa Slovenec, Ignac Golob, dokler ga ni zamenjal Srb, nakar sem ostal edini Slovenec pri Združenih narodih poleg profesorja Remca, ki je bil svetovalec vatikanske delegacije za pravna vprašanja.

Če bi torej človek naredil prvi zaključek o prisotnosti Slovenije v širšem svetu, bi bil ta vsaj dvojen:

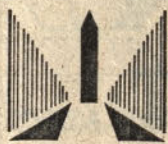
na eni strani obstoj dragocene, z veliko ljubeznijo in žrtvami spletene mreže slovenskih hiš in pastoralnih centrov po skoraj vsem svetu,

na drugi strani pa skorajda popolna odsotnost uradne Slovenije.

Vendar — ne glede na to, da predstavljajo ti duhovni centri z notranje perspektive neprecenljive vrednosti in da bodo mladi, svobodni Sloveniji predvsem pa študirajoči mladini nudili še ogromno pomoč, moramo hkrati sprejeti dejstvo, da Slovenija s perspektive širšega sveta ne obstaja. Oziroma ni obstajala.

Če bi bili zlobni ali cinični, bi lahko tudi rekli, da so najbolj znani Slovenci v svetu lipicanci, morda še Elanove smučke in Avseniki, pa še ti samo v alpskem prostoru.

Spet in spet namreč širimo iluzije, ko pišemo, da smo s tem ali onim pesnikom, s tem ali onim slikarjem, komponistom, likovnim umetnikom ali grafikom stopili na evropsko raven.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Trije tedni so potekali, odkar smo zadnjikrat s teh strani opazovali razvoj argentinske politike. Koliko se je od tedaj spremenilo! In še ko so naši bralci imeli v rokah našo zadnjo številko, se je bil položaj že bistveno spremenil. Skušali bomo, v teh skopih vrsticah, opisati vsaj površno glavne poteze dogodkov, od tedaj pa do danes.

DOLAR JE ARGENTINE VLADAR

V spomin nam padejo izjave inženirja Alsogaraya z dne 5. novembra, ko je izražal svoje pomisleke glede vladne gospodarske politike in se zaskrbljeno izražal glede recezije pa brezposelnosti. Dobra dva meseca za tem se je zrušil v prah že sedmi načrt do tedaj „nadministra“ Ermana Gonzáleza. Krvavi poskok dolarja, skoraj sto odstotno v nekaj dneh, ga je odplaval kot vihar bilko.

Na njegovo mesto je prišel doslej zunanji minister Domingo Cavallo. Kako čudna so politična pota! Cavallo je bil kandidat za gospodarsko ministrstvo še pred volitvami in takoj po Menemovi zmagi. On sam je bil prvi presenečen, ko je zvedel, da bo namesto gospodarstva vodil zunanjo politiko. No, in sedaj, ko se je znova nevihta razbesnela nad peronistično (?) vlado, so ga poklicali kot rešitelja. In kot tak se je predstavil.

In kaj je storil? Še poglobil je poteze dotedanje gospodarske politike, zvišal davke, pritisnil na državne stroške, kar bo povzročilo še večjo recezijo in večjo brezposelnost, kot pa tisti, nad katerima je Alsogaray točil krokodilje solze. Vendar med industrijalci vlada nekaj malega upanja. Bodri jih spomin na tistega Cavalla, ki je za časa vojaške vlade, s predsedništva Centralne banke, podpržal ves privatni zunanji dolg. Bodri jih nekoliko obljuba reaktivacije, ki je zaenkrat le še na papirju. Kaj drugega res noben minister ne more storiti v položaju, v kaosu, v katerem se nahaja tukajšnje gospodarstvo.

Le zapišimo še, da tega ni kriv dolar. Dolar je le toplomer, s kateri merimo vročino bolniku. Čimveč ta raste, večji preplah nastaja; in če preveč pada, ravnotako. Kar črta smer tukajšnjega gospodarstva je zaupanje, ali pa

Bodimo vendar odkriti, Evropa slovenskih ustvarjalcev ne pozna, tudi Prešerna ne in ne Cankarja, da o drugih ne govorim.

To seveda ne pomeni, da nam niso dragi, da niso vrhunski, vendar je treba dodati sramotno dejstvo, da Prešeren pred kratkim sploh ni bil preveden v kak svetovni jezik, in ne vem, kako je s Cankarjem. Vem samo, da obstaja prevod Kardelja v nemščino, kolikor mi je znano. Vsekakor pa vem, da je komunistična oblast na Madžarskem ustanovila posebno založbo, Crovinia, ki se ukvarja izključno s prevodi madžarskih avtorjev v številne tuje jezike. Tako sploh ni problem dobiti Petőfija, Adi Endreja ali Vörösmartija in druge ogrske avtorje v raznih prevodih. A to so Madžari in ti imajo te prevode celo na ambasadah. Nisem pa še videl kake slovenske knjižnice na kaki jugoslovanski ambasadi.

(se nadaljuje)

nezaupanje v vlado. S tem ima mnogo opraviti jasnost in zmožnost, pa tudi korupcija...

ČISTKA SE NADALJUJE

V to zadevo korupcije spada tudi zadnja čistka v vladi. Kajti zadeva okoli korupcije, tako kakor jo je predstavil ameriški poslanik Toddman, je odplavila nekaj ministrov in sedaj še podtajnika za pravosodje ter še nenastopivšega ministra za pravosodje. César Arias je bil svojevrstna figura v sedanji vladi. S svojo levičarsko preteklostjo se je neverjetno znašel na peronistični desnici. In bil je hud boj proti enemu zadnjih Menemovih „dvanajstih apostolov“. Raúl Granillo Ocampo je bil državni tajnik za legalno izvajanje predsedništva. On je bil avtor večine dekretov, s katerimi je Menem vladal in puščal ob strani kongres. Zato je bilo razumljivo, da ga je sedaj kongres pustil ob strani. Imenovan je bil namreč za ministra neobstoječega ministrstva za pravosodje. Obstoje tega ministrstva bi morali potrditi poslanci in senatorji. In to so zavlačevali toliko časa, da je Granillo Ocampo padel.

Padel pa je kot sad tistih kravavih notranjih bojov, ki so v peronizmu že tradicija. Padel istočasno kot César Arias, katerega je hotel on izriniti iz vlade. Padel pa tudi zaradi nejasnih dekretov koncesije plinskih ležišč, s katerimi se je okoristila ameriška tvrdka Enron. Istočasno je padel še državni administrativni tožilec Ricardo Molinas, njegovi štirje adjunkti (med njimi je istotako tekla krvava vojna). Sedaj se je vrnil red, in zaenkrat mir. Menem je sprevidel, da se ne da vladati sredi medsebojnega klanja v vladi. Skušata torej napraviti konec temu „kanibalizmu“, kakor ga je sam označil.

A MIR JE DALEČ PROČ

Oddiha seveda ni. In ni ga tudi zaradi težkega socialnega stanja, ki je medtem pripeljalo železničarske sindikate v divjo stavko. Tukaj označujejo stavke za „divje“ (salvaje), kadar jih okličejo delavci mimo (in zlasti kljub) legalnemu sindikalnemu vodstvu. Večkrat je vladi že uspelo z obljubami rešiti železničarski problem. To pot pa se je vrv strgala.

Železničarski uslužbenci, ki mnogi prejemaajo za plačo komaj 1.200.000 avstralov (kakih 130 dolarjev) so prišli do zaključka, da tako ne gre več. Razočarani nad predsednikom Menenom (katerega so večinsko volili), razjarjeni ob spoznanju korupcije v podjetju, zapuščeni s strani lastnih sindikalnih voditeljev, so sprožili to stavko, ki je vlada ne zna rešiti. Ne grožnje, ne odpustitve nič ne pomagajo. Česa se bo bal tisti, ki je skoraj že vse izgubil? Železničarski delavci, ki so bili nekdanja aristokracija sindikalizma, so danes pravi berači. In to je prignalo položaj do kraja.

Vlada pa ima na obzorju nov konflikt. Bliža se začetek šolskega leta in učitelji prav tako grozijo s stavko, ker njihov položaj je še slabši od železničarskega. Menem zato hiti s preureditvami proračuna, da bi preprečil nov škandal v tem, volilnem letu. Časa ima malo. Skušata vplivati na sindikalno polje, a to mu kaj malo uspe. Položaj je vedno hujši. Okoli milijon in pol brezposelnih in polzaposenih pa s srdom čaka na volitve.

Mirko Vasle

SLOVENCİ IN ŠPORT

SMUČANJE

Po odhodu Križaja, Petroviča ter Mateja Svet je slovensko smučarstvo ostalo skoraj praznih rok na mednarodni ravni. Celo najbolj obetavna med dekleti, V. Šarec, se je poškodovala in upajo, da se bo med sedanjo sezono zopet uvrstila med najboljše.

Slišati je bilo, da se vrne na športno areno Mateja Svet. Prepričani smo, da so to prehodna leta za slovensko smučarstvo. Suša je hujša med moškimi, kjer se samo po sreči lahko kdo uvrsti med prvo deseterico ali celo dvajsetorico. Med ženskami je položaj malo boljši. Zna se zgoditi, da celo kakšna zmaga ostane v Sloveniji. Vsekakor bo bera točk za svetovni pokal za Slovence to sezono zelo težka.

Pa si oglejmo nekaj rezultatov. Najprej med moškimi. Tekmovanje se je pričelo v Valloire (Francija) v superveleslalomski disciplini. Zmagal je domačin Piccard s časom 1:27,59. Najboljši Slovenec je bil Kunc, ki se je uvrstil na 44. mesto s časom 1:30,75. Zanimivo: v 3 sekundah je 44 tekmovalcev. To je znak, da v svetovni eliti velja vsaka stotinka.

V Val d'Iser (Francija) so tekmovali v smuku. Zmagal je avstrijski veteran Stock. Tu se niso uvrstili Slovenci, saj je to disciplina, v kateri se Slovenci niso nikoli izkazali. V Sestrieres (Italija) je zmagal v slalomu Italijan Alberto Tomba. V Alta Badia (Italija) je zmagal zopet domačin A. Tomba, tokrat v veleslalomu. Tu se je uvrstil na 20. mesto Slovenec S. Robič.

V Kranjski Gori je v veleslalomski disciplini zmagal zopet Italijan A. Tomba, v slalomu pa Norvežan Furuseth. Tomba ima največ točk za svetovni pokal: 97.

Tako se je končal prvi del svetovnega pokala. Slovenska moška reprezentanca je končala brez vsake točke, kar kaže, da je kriza še hujša, kot se je kazalo.

Kaže, da hoče zmagovalka svetovnega pokala minule sezone, Avstrijka Petra Kronenberger, ponoviti v letošnji sezoni veliki uspeh. V Valzodana (Italija) je zmagala v veleslalomu. V slalomu je bila 2. V Šerc.

V Altenmarktu (Avstrija) je v superveleslalomski disciplini zmagala zopet domačinka P. Kronenberger, v smuku pa Katarina Gutensohn-Knopf. Tu se je uvrstila na 34. mesto Slovenka Potisk. V Meiringen (Švica) je zmagala domačinka Bournissen. Tu si je Andreja Potisk priborila 50. mesto.

Prvi del svetovnega pokala se je končal v Morzine (Francija). V slalomski disciplini je zmagala Španka Fernández Ochoa. Tu je bila 9. Veronika Šarec. V boju za svetovni pokal vodi Petra Kronenberger s 140 točkami. Ima kar 83 točk več kot drugo uvrščena Švicarka Bournissen. Na 33. mestu je Veronika Šarec, ki ima 11 točk, 56. pa je Pušnik, ki ima 2 točki.

SMUČARSKI SKOKI

Tekmovanje za svetovni pokal se je začelo v Lake Placid, ZDA, in je bilo res ugodno za slovenske skakalce. Zmagal je na srednji skakalnici Avstrijec Andreas Felder. Peti je bil novi slovenski up Franci Petek, 13. Tepeš, 21. Ulaga, 26. Gostiša. Na veliki skakalnici je zmagal Nemec Kleisewetter, 10. je bil Petek, 18. Tepeš, 20. Zupan.

Potem so skakali v Thunder Bay (Kanada). Tu je na srednji skakalnici zmagal Avstrijec A. Felder. Sijajni tretji je bil tokrat F. Petek, 14. je priletel na cilj P. Ulaga, 19. pa Tepeš. Na veliki skakalnici je ponovil zmago A. Felder. Tu je dosegel F. Petek svojo dosedanjo najboljšo uvrstitev. Bil je drugi. Deseti je bil Tepeš, enajsti Ulaga.

Nato so odpotovali v Sapporo (Japonska), kjer je na srednji skakalnici zmagal Nemec Kiesewetter, 6. je bil Petek, 15. Januš, 16. Tepeš. Na veliki skakalnici pa je zmagal

Nemec Thoma. Tokrat je bil najboljši Slovenec Goran Januš.

Temovanje v Obersdorfu, ZRN, je bil pravi polom za slovenske skakalce. Zmagal je Nemec Wiessflog, ki se je prav s to tekmo vrnil na skakalno sceno, potem ko je moral zaradi operacije na kolenu opustiti štart na prvih šestih tekmovanjih za svetovni pokal 1991. Najboljši med Slovenci je bil tokrat M. Tepeš, ki je pristal na skromno 31. mesto, 32. pa je bil Ulaga. A. Felder vodi skupno uvrstitev za svetovni pokal s 107. točkami. Franci Petek je trenutno na 4. mestu: ima 62 točk. 28. je Tepeš, 31. Ulaga, 39. Januš.

NOGOMET

Po odličnem začetku se je ljubljanska Olimpija znašla po končanem prvem delu prvoligaškega prvenstva na zadnjih mestih, kar pomeni, da se bo morala resno boriti za obstoj v drugem delu prvenstva. Štirje zaporedni spodrsjalji so pomenili izgubo službe trenerja Soskiča, odstranitev več igralcev in vstop v novo krizo, ki, upamo, ne bo tako velika, da bo pomenila izgubo kategorije. Zanimivo pa je dejstvo, da je v Ljubljani vstala stara nova polemika, ali je bolje, da bi v Olimpiji igrali sami Slovenci, ali pa (kot je sedaj) tudi nogometaši iz drugih republik. Zgleda, da ni pravega sožitja med slovenskimi in drugimi igralci. To naj bi bil eden od vzrokov, da je moral trener Soskič (ki ni Slovenec) zapustiti klub. Problem pa je tudi v tem, da klubi, ki niso finančno močni, takoj prodajo dobre igralce. To se dogaja pri Olimpiji skozi vsa leta. Če pogledamo malo v zgodovino, vidimo, da so izšli iz olimpijskih vrst Brane Oblak, ki je veliko let igral v jugoslovanski reprezentanci in potem v ZRN. Veljal je za enega od najboljših „desetk“ v Evropi. Marko Elsner, ki trenutno igra v tujini, Srečko Katanec, ki igra pri italijanski Sampdori in je igral v jugoslovanski reprezentanci med zadnjim „mundialom“ v Italiji. Pa še dva primera: Novak in Židan, ki sta odšla iz Ljubljane pred začetkom sedanjega prvenstva. Tako se zgodi, da se pri Olimpiji „flika“, ko je treba sestaviti enajstoro. Zato je vsaka dobra uvrstitev v prvenstvu pravi čudež.

Po 18. odigranih kolih prepričljivo vodi beograjska Crvena zvezda, ki ima 28 točk (kar je 6 točk več kot Partizan, ki je na drugem mestu). Olimpija je na drugi polovico lestvice s 15 točkami. Igrala je 18 tekem. 7 od teh je dobila, 2 remizirala, ostalih 9 pa izgubila. Zabila je 9 golov, dobila pa jih je 28. V Medrepubliški ligi Zahod vodi Zadar s 25 točkami. Maribor-Branik je trenutno na tretjem mestu s 18 točkami; na sredini lestvice je Koper s 4 točkami, malo bolj spodaj je pa Izola s 13.

KOŠARKA

V prvi A Zvezni košarkarski ligi pri moških gre ljubljanski Selt Olimpija bolj slabo. Vodi moštvo Pop'84 (bivša Jugoplastika). Ljubljancani so na predzadnjem mestu: od 10 tekem so zmagali 3, ostalih 7 so izgubili. Trener Zmago Sagadin, ki je nadomestil V. Jelovca, je dejal: „Prva polovica leta 1990 je bila gotovo uspešna, tako da je bilo pred novo sezono povsem realno upanje za dodatno utrditev v jugoslovanskem vrhu in tudi na evropski sceni. Toda to se ni uresničilo; zdaj je raven nižja, kot je bila, s tem pa so se morali spremeniti tudi cilji.“

Veliko presenečenje pa so pripravile košarkarice Ježice v prvi A Zvezni košarkarski ligi-ženske. Ljubljancanke nastopajo s povsem pomlajeno ekipo in vsi so pričakovali velik boj za obstoj, v resnici se pa borijo za prvo mesto kot vsa zadnja leta. Vodi Elemes, ki ima po 12. odigranih kolih 23 točk. Ježica deli 2. mesto s Partizanom; vsak ima po 20 točk.

V prvi B moški ligi imajo vsa tri slovenska moštva Postojna, Maribor ter Triglav isti količino točk: 18 in so na sredi.

V prvi B ženski ligi po 11 odigranih kolih ima Kozmetika Afrodita 19 točk in je na drugem mestu; tretja pa je Apis iz Maribora.

Rast XIX na taborjenju

Abiturienti Slovenskega srednješolskega tečaja smo taborili v Andskih gorah.

Dne 2. januarja nas je omnibus po 26-urni vožnji potegnil do „Colonie Suize“ ob jezeru Moreno. Za marsikoga izmed nas so bile Bariloche posebno doživetje — dežela gora in jezer. Mislili smo, da ima Buenos Aires vse, vendar je za naravne lepote prikrajsan.

Mesto San Carlos de Bariloche nas je sprejelo s toplim soncem, z v skalah in snegu bleščečimi se gorami ter temnomodro, mirno jezersko gladino ogromnega, z rokavi in otoki razsežnega jezera Nahuel Huapi. V mestu smo se ustavili le toliko, da smo pozdravili naše Bariločane in sporočili srečen prihod našim domačim v Buenos Aires. Nato smo nadaljevali še kakih 25 km vijugaste poti med smrekovimi gozdovi, klanci in ovinki ob jezeru z mogočnimi vršaci obrobene čudovite narave do vznožja gore López — do taborišča SAC. Sprémjali so nas naši starejši prijatelji — planinci: Ivan Korošec — vodja grupe, g. Franc Bergant, Lučka Groznik — gospodinja in Stanko Jelen — pomočnik.

Takoj po prihodu smo po določenem redu postavili šotore, skupina za kuhinjo pa je pripravila okusno „župco“ ter makarone z omako. Vsem je slastno teknila večerja v naravi in še po tako dolgi, čeprav prijetni vožnji.

Naslednji dan nas je za zajtrk prebudil kravji zvonec. V sveži naravi gorskih vonjav se je tako prilegel počitek, vendar kmalu je bilo taborišče na nogah. Po zajtrku nas je omnibus zapeljal do vznožja gore Otto, kjer smo se pomerili v hoji. Precej zasopli smo se okrepčali na razglednem vrhu, kjer je krožna restavracija.

„Izpit v hoji smo dobro opravili,“ nas je zvečer pohvalil Korošec in obljubil, da nas čez dva dni popelje na „zares pravo goro“ — Cerro in Laguna Negra.

Ko smo se po enem dnevu dodobra odpočili, smo prejeli suho hrano za celodnevno turo do koč pri Črnem jezeru na gori. Korošec in Bergant sta nas „troštala“ da bo „pot sicer dolga a lepa, ob prijaznem potočku skozi slikovite gozdove. Po zadnjem vzponu pa pridemo do koč ob jezeru.“

No ja, ob potočku, ki je bil bolj divji kot prijazen, je še šlo. Tisti „zadnji vzpon“ pa je bil dve uri skalno serpentinast križev pot. Nekateri so jo dobro ubirali, drugi slabše, tretji najslabše. Ti zadnji so (smo) omagovali, vendar omagal ni nihče. Ko se je zadnja skupina trudna prevrgla čez vrh blizu koč, bi jo kmalu divja burja vrgla v prepad.

Čeprav je bila tura naporna, „vendar se je izplačalo,“ je bilo menje na splošno — zvečer ob tabornem ognju, pesmi in doživljajev.

Lepe sončne dneve smo izkoristili za počitek in kopanje ob jezeru Moreno pri Donji Kloti in pod velikim hotelom Llaollao v jezeru Nahuel Huapi.

Povzpeli smo se še na goro Catedral po grbenu vrhov do jezer Schmol in Tonček ob koči Frey. Pod „Skalco“ ob križu in oltarju na prostem z zvonom na skali je nas opozorila plošča, da je kraj posvečen spominu velikega slovenskega škofa Gregorija Rožmana. Tam smo imeli sv. mašo, kjer nas je g. France spomnil pokojnih slovenskih planincev, ponesrečenih v Andih ter velikih doseženih uspehov. Mogočna visoka drevesa v divji lepoti skalnih vrhov so kakor stebri veličastne katedrale vedno modrega oboka. Kako čudovita je bližina Boga v njegovem mogočnem stvarstvu. Kar sama je naša misel poletela tudi tja

daleč v skrbi za našo Slovenijo. V tej uri se je posebno izkazal naš Marjan Vivod, ki je nesebično pomagal ponesrečenemu otroku, ki je zdrsnil preko skale. Ranjenega je nesel po poldrugo uro dolgi stezi do doline. Od tam pa je nadaljeval že v noči še enkrat tako dolgo pot do taborišča za kar je prejel javno pohvalo.

Zadnja gora, na katero smo se povzpeli, je bila gora López. Preko koč po precej nevarnih skalah (za rast XIX sicer že ne!) smo prišli do snega, kjer smo z nylonom prakticirali dolge brzice po debelem snegu. To je res gora najlepšega razgleda po andskih vrhovih in prostrani dolini jezer.

Naslednji dan smo se odpeljali mimo jezera Gutiérrez do krasnega hotela ob jezeru Mascardi, ki ga upravljajo Mavričevi, kateri so nas — kot vse Rasti doslej — bogato pogostili. Gospa Poldka ima vedno polne roke dobrot za vse, prav tako, kot jih je imel njen nedavno preminuli dobri mož Jože.

Po obkrožni vožnji doline smo se z žičnico, ki je last Jermanovih, „za božji lon“ povzpeli na Campanario — vrh z razgledno restavracijo. Jermanov Matjaž ma tako kakor Kambičevi vedno odprto srce za vse slovenske Rasti. Mežnarjev Janez nam je s svojim prijateljem in Marjanom Kastelicem pripeljal drv za kuhinjo. Za poslovilni večer iz taborišča smo priredili velik kres ob igrah, zabavi in petju pod nizkim zvezdnatim nebom, kjer se zvezde nenehno spreletavajo na svojem sprehodu.

Iz taborišča smo poslali pozdrava pisma naškofu metropolitu Šuštarju ter predstavnikom slovenske demokratične vlade.

Zadnji dan pred odhodom v Buenos Aires smo organizirali prireditve v Stanu — slovenskem domu v Bariločah s sv. mašo zahvale za uspeh taborjenja, z odrskim nastopom, večerjo in plesom za vse bariloške Slovence ter goste-turiste. Prišlo je izredno veliko rojakov, posebno mladine. Mislili smo, da bo s plesom za našo Rast XIX težko, po tolikih gorskih naporih, pa je bilo ravno narobe! Vse do jutra se podplati niso ustavili! Lepo je bilo, dvakrat lepo. Lepa narava in lepa, vesela, slovenska družba. V samotni gozdov in gora smo še bolj utrdili naše študentsko prijateljstvo, kar je bila še posebej želja naših vodnikov. „Da se Rast XIX ne bo razšla s tem taborjenjem, temveč utrdila v dolgem, iskrenem prijateljstvu. Ta mladina hoče ostati slovenska, zato še vedno govori, poje in moli po naše. Podajmo ji roko. Skušajmo jo razumeti. Več kot nasvetov potrebuje razumevanja. Ta naša mladina zasluži vso pozornost. Približajmo se ji, zasluži, da jo imamo radi“, nas je Ivan predstavil Bariločanom pred prireditvijo in nam podaril posvetilo — verze v magistralih:

R - ad spremljal bi te v življenje
A - mankay triglavskih korenin
S - eme v Pampo posejano
T - voj cvet slovenskih je planin.

D - om raste ob Srebrni reki
E - nako, kot mladost.
V - abi te prevara velemeda:
E - l sueno — „biti prost!“
T - ok kalne reke te zajema
N - aprej želiš — povsod.
A - rgentina in Slovenija
J - e dom tvoj — tvoja pot!
S - toj trdno, kakor skala nema
T - voj ponos-prisega bodi:
OSTATI ZVEST OBEMA!

Abiturienti

NOVICE IZ SLOVENIJE

ŠENTJERNEJ - Konjeniški klub Šentjernej je pripravil tradicionalno štefanje. Po paradi konj (zbralo se jih je 96) je bil pri cerkvi Sv. Štefana v Dolenji Stari vasi blagoslov konj.

CELJE - V hotelu Evropa je potekel 4. Celjski večer, ki je bil posvečen pogovoru z dr. Alojzijem Šuštarjem. Odgovarjal je na vprašanja o odnosu med Cerkvijo kot institucijo in Cerkvijo kot občestvom verujočih, o inkulturaciji krščanstva. Izrazil je željo, da bi mladi v šolah dobili več znanja o verstvu, saj to sodi k splošni izobrazbi in omikanosti razgledanega človeka.

LJUBLJANA - Veliki slovenski basist, pedagog, evropsko uveljavljeni umetnik Julij Betetto, je 22. decembra na slovesnosti pred ljubljansko Opero dobil obeležje trajnega spomina. Združenje samostojnih kulturnih delavcev Slovenije mu je postavilo lep spomenik, poprse v marmorju v dognani arhitekturni postavitvi.

LJUBLJANA - Šesti povojni podpis prebivalstva bo v Sloveniji 31. marca 1991. Kot običajno, bo to tudi podpis gospodinjstev, stanovanj in kmečkih gospodarstev. Podpis bo zajel tudi občane s stalnim prebivališčem v Sloveniji, ki so na delu v tujini, oziroma živijo v tujini. Slovenski statistični zavod priporoča tem, ki želijo biti zajeti s podpisom prebivalstva, naj pri svojih sorodnikih oziroma prijateljih pustijo listek, na katerega naj napišejo naslednje podatke: priimek in ime, spol, datum in kraj rojstva, zakonski stan, število živorojenih otrok, nacionalna pripadnost, materin jezik, veroizpoved, najvišja dokončana šola, šola, ki jo morebiti obiskujejo, ime države, v kateri delajo, oziroma prebivajo ter kako dolgo že bivajo na tujem.

LJUBLJANA - Prešernovo in Premrlovo Zdravljico je pripravila Slovenska pevka zveza v Notnih zapisih. Zveza je izdala več variant himne, in sicer enoglasno, enoglasno s klavirjem, za mladinski, dekliški ali ženski zbor, za moški zbor in za mešani zbor.

KRANJSKA GORA — Drugo mesto na veleslalomu svetovnega pokala si je priborila Nataša Bokal, 23-letna Škofjeločanka. Sanjski rezultat: za veliko Vreni Schneider in pred nemara še večjo Petro Kronenberg.

LJUBLJANA — Slovenska vlada je sklenila, da bo v svoje roke vzela davčni sistem, hkrati pa tudi carinsko zakonodajo. S Srbijo bo imela le še gotovinsko poslovanje.

LJUBLJANA — Slovensko arheološko društvo je predstavilo dve novi knjigi, in sicer delo dr. Andreja Pleterskega Etnogeneza Slovanov (Obris trenutnega stanja arheoloških raziskav), ki je izšlo kot posebna publikacija Arhea, ter Uvod v arheologijo švedskega arheologa Carla Moberga.

LJUBLJANA — Enajst novih del slovenskih skladateljev so predstavili. Doslej je v Edicijah izšlo že okrog 1250 del slovenskih skladateljev dvajsetega stoletja, cilj Edicij pa je, da bi nekoč v njih lahko dobili kompleksen katalog vsega, kar so slovenski skladatelji napisali. V drugem delu predstavitev pa so se odprla nekatere polemične teme: zakaj RTV

Slovenija vse manj snema izvirna slovenska dela, zakaj stane snemalni termin v Cankarjevem domu za orgelsko snemanje toliko, kot če bi šlo za koncert s polno dvorano, zakaj slovenski skladatelji za natis svojih del ne prejmejo nikakršnih honorarjev...

MURSKA SOBOTA — Predvsem za izvoz šivajo v Muri. Na tuje prodajo že 80 odstotkov svoje proizvodnje. (Lani za 106 milijonov mark). V januarju in februarju pa so šivali konfekcijo samo za tuje kupce.

LJUBLJANA — Razstavo Vodna ujma — Slovenija-november 1990 so odprli v Slovenj Gradcu. Ob tej priložnosti je Republiška uprava za ceste pripravila informacijo, kako teče sanacija cestnih povezav na prizadetem območju. Republiška uprava meni, da bo za končno ureditev vseh cestnih povezav treba toliko denarja, da ga ne bo moč zbrati v enem letu, zato predlaga, da bi finančno breme porazdelili za tri leta. Največ škode je na naslednjih pomembnih cestah: Ljubno-Luče v dolžini 12,2 km, Stahovica-Kamniška Bistrica v dolžini 3,2 km, Črna-Sentvid v dolžini 10,9 km, Podlom-Podvolovjek-Luče v dolžini 17 km, Zali-Log Davča-Potok v dolžini 6,4 km, Ljubno-Ljubenske Rastke v dolžini 6,7 km ter Zgornje Stranje-Zakal v dolžini 1,5 km.

LJUBLJANA — Izredno visoke plače so si delili v občinah. Najbolj kričeči primeri izplačevanja visokih plač so v mestu Ljubljana ter v občinah Maribor, Ljubljana Moste-Polje, Ljubljana Bežigrad, Ljubljana Vič-Rudnik, Velenje, Slovenska Bistrica in Grosuplje. Moščanski župan je novembra dobil celo 33 tisoč dinarjev plače skupaj z dodatkom za minulo delo in uspešnost (dolar=13.900 din). V marsikateri občini so si po oktobru izplačevali še proračune za nazaj in poviševali mesečne plače. Slovenski finančni minister Marko Kranjc je izjavil, da je anarhija na tem področju presegla vse meje. Predsednik slovenske vlade Lojze Peterle trka za zdaj le na moralo občinskih vodstev in pravi, da ni prav, da si občinski možje tako močno dvigujejo plače, podjetja pa se potapljajo in je okoli 40 tisoč ljudi ostalo brez dela. Ljubljanski dnevnik Delo je objavil, za primerjavo, še vsoto drugih oktobrskih plač. Predsednik Lojze Peterle je dobil 28.138 din, minister Rupel 24.612, univerzitetni profesor z 29 leti službe dr. Anton Wraber 14.387, srednješolski prof. Albert Avguštinčič pa 9.983 din.

LJUBLJANA — Muzej sodobne zgodovine bodo odprli maja. Ljubljana ga bo v prenovljenem Cekinovem gradu imela namesto nekdanjega Muzeja revolucije. Dela potekajo v znanem ljubljanskem baročnem dvorcu Cekinovem gradu, ki so ga pozidali 1720 in je bil v posesti grofov Lambergov, od leta 1865 pa ga je imela ljubljanska meščanska družina Kozler do zadnje vojne, ko so v njem uredili Muzej ljudske revolucije Slovenije.

LJUBLJANA — Izšel je 4. zvezek Enciklopedije Slovenije. Drago Bajt ocenjuje to delo v Književnih listih Dela. Moti ga pretirano čaščenje nekaterih mitov, kot so napr. NOB, slovensko mesto in zdomstvo ter tradicionalno domačijstvo in proletarstvo slovenskega naroda. V ES najdemo vse partizanske heroje (s fotografijami) in sleherno partizansko enoto. Prepoudarjena so tudi biografska

SLOVENC V ARGENTINI

ZVEZA SLOVENSkih MATER IN ŽENA

Božičnica

V soboto pred „Zlato nedeljo“ — tako so naši predniki imenovali zadnjo nedeljo pred božičem, sta Vincencijeva konferenca in Zveza slovenskih mater in žena pripravili božičnico s koncertom kot že večkrat prejšnja leta - v Slovenski hiši.

Pri večerni sv. maši po devetnajsti uri je bilo še vse adventno. „Vi, oblaki, Ga rosite ali zemlja naj Ga da...“, je privrela iz srca vernikov. Nagovor prelata dr. Starca je bil klic k duhovni pripravi na prihod Odrašenika. Prerokba se je izpolnila na božično noč po neizmernem hrepenenju duš v predpeklju in ljudstva na zemlji... Cerkev Marije Pomogaj je bila pobožno spremljali sveto opravilo. Lepa so slovenska besedila prilagajajoča cerkvenemu letu!

Potem pa se je takoj že začelo božično razpoloženje, ko je Mladinski pevski zbor zapel prve melodije nanašajoče se na praznik vseh praznikov Jezusovega rojstva. Petnajst pesmi so nam podarili in nas ganili, vsi: pevke, pevci s solo petjem pod večšo roko Andreja Selana — dolgoletnega dirigenta. Popeljali so nas na betlehemske poljane... pred jaslice. Slišala se je nestrokovna, a tem bolj posrečena in pristrčna pripomba: „Bili smo med pastirji in čuli po nebeško...“

V dvorani se je nadaljeval tretji del naše božičnice. Ob s smrečjem okrašeni sliki sv. Družine (delo Staneta Snoja) so bile tudi pogrnjene in lepo okrašene mize. Po domače je zadišalo po kadilu, ko je

gospodar hiše prelat dr. Starc pokropil in v spremstvu obhobil „okrog hiše“ ter molil desetko rožnega venca — po slovenski stari navadi. Pred jaslice pa so zastopnice vseh slovenskih domov iz Argentine, Slovenije, Kanade in Amerike prinesle svečke, ki so simbolično povezovala vse rojake po svetu in doma v blag spomin na naše rajne žrtve vojne revolucije; domobranci, matere, žene in otroke. Luč in toplota ognjenega plamenčka vsako leto na ta večer naj jamčita našo ljubezen in zvestobo njim, s katerimi smo vedno povezani. V veliko uteho in tolažbo nam je bila letos misel nanje, ko naše drage žrtve že počivajo v blagoslovljeni zemlji. Njim je bila namenjena tudi posebna kratka molitev. Evangelij polnočnice je posredoval asistent Zveze dr. J. Rode. Zaprošil je posebno povezanost z vsemi zapuščenimi in naše pozornosti potrebnimi rojaki med prazniki božje Dobrote. V voščilnem tekstu gospe Dobovškove pa je bilo obseženo naše priznanje in vdanost učlovečenemu Bogu, ki prinaša mir, ljubezen in pravičnost na zemljo ljudem dobre volje. Ta misel nas osrečuje vedno, še bolj na Božič!

Ob božičnih dobrotah se je nadaljevala družinska ubranost večera. Skupaj zapeti — vedno lepa „Sveta noč“ in „Glej, zvezdice božje“ sta še dolgo odmevali...

Obe organizaciji se vsem, ki so na kakršenkoli način pomagali k doseženemu občutku božičnega praznovanja, pristrčno zahvaljujeta!

VILLA MERCEDES

Miklavževanje in zaključek šolskega leta

15. decembra smo se znova zbrali, da bi se poslovili ob koncu šolskega leta. Zato smo letos pripravili kar dva prizorčka. V prvem smo pokazali, malo za šalo, malo zares, šolski živčav v razredu, kjer so nastopili vsi učenci Kunčičeve šole.

Božo Urbančič nam je tudi ob tej priložnosti pripravil krasno betlehemske ozadje z jasicami ob katerih so otroci nastopili s prizorčkom o hromem Jobu, katerega smo zaključili z božičnimi pesmimi.

Sledila je razdelitev spričeval šolskim otrokom, nakar smo ob božično okrašenimi mizami večerjali ter dočakali prihod sv. Miklavža, da tako ohranjemo lepe slovenske navade, ki nas obenem tudi razveseljujejo. V veselem razpoloženju smo še pozno v noč prepevali predno smo se razšli.

Osebne Novice

Rojstva: Dne 26. januarja se je rodila v družini Jureta Mikliča in ge. Monike roj. Pérez hčerka prvorojenka **Nadija Monika**. V družini Juana Freta in Marije roj. Potočnik se je rodil sin **Martin**. V družini lic. Tomaža Ranta in njeove žene lic. M. Kristine Breznikar se je rodil sin **Aleksander Martin**.

Srečnim staršem iskrene čestitke!

Nova diplomanta: Na univerzi v Mendozi je končala študije **Silva Bajda** in postala profesorica telesne vzgoje. Na Državni univerzi Buenos Aires je 19. decembra 1990 končal študije **Sandi Žitnik** in postal contador público nacional. **Čestitamo!**

KOROŠKA

SLOVENSKA KULTURA

Slovensko prosvetno društvo „Kočna“ v Svečah je obhajalo 80-letnico obstoja. Slavnostni govornik je bil dv. sv. dr. Valentin Inzko, bivši predsednik NSKS; v svojem govoru je poudaril, da so se člani v Svečah zavedali potrebe po organizirani kulturni dejavnosti. S tem so pripomogli, da to bogato kulturno dediščino svojih prednikov danes goji novi rod, ki s sodobnimi oblikami kulture nagovarja mladino k aktivnemu sodelovanju.

DVA NOVA RAZREDA

Mohorjeva ljudska šola v Celovcu že ima dva nova prva razreda. V šolo se je vpisalo 22 učencev (10 fantkov in 12 deklic). Drugače se je v celotnemu mestu Celovec prijavilo k dvojezičnemu pouku 7 učencev za prvi razred, za drugi, tretji in četrti pa po eden.

gesla o neslovenskih ljudeh (npr. Josip Broz).

LJUBLJANA — Ameriški biografski institut izbira človeka leta. Med ducat nominiranci za naziv Človek leta 1990 je tudi Slovenec dr. Ludvik Toplak, profesor na Visoki pravni šoli v Mariboru in predsednik družbenopolitičnega zbora Slovenije. V utemeljitvi za nominacijo za dr. Toplaka piše, da so nominacije predlagale ameriške univerze in Odbor za mednarodne raziskave Ameriškega biografskega instituta s pomočjo spiska Who is Who. Utemeljitev navaja naslednja področja Toplakovih raziskav: pravo na področju ekologije, teorija odgovornosti, lastninsko področje, pravnosistemska teorija, ekonomija, teorija upravljanja, človekove pravice, primerjalno mednarodno pravo.

MALI OGLASI

Prodám parcelo na privatnem pokopališču „Los Cipreses“ T.E. 795-7014 Pazimo in oskrbujemo vašega psa med počitnicami - Tel.: 623-8138

ELEKTRONIKA

Elektro Ader — Električni material za industrijo in dom, splošne inštalacije. Ader 3295 - Munro; Tel.: 766-8947.

Varnostni elektronski sistemi (alarmas) za hiše - tovarne - avtomobile.

Inž. Janez M. Petkovšek, Amianot 9969 - Tel.: 769-1791 - Loma Hermosa Kadar se o računalnikih (kompjuterjih) govori, inž. **Janez Kocmur** vam poskrbi. Tel.: 651-7459 - Brandsen 2167 - San Justo.

SERVIS

Dolenc Lojze - popravila barvne TV, video-kaset, radio snemalcev, kaset in avdio - Cerviño 3942 - San Justo - Tel.: 651-2176.

ZOBOZDRAVNIKI

Viktor Leber - splošna odontologija, implantes óseo-integrados; sreda in petek, od 14 do 18; Belgrano 3826 - 7. nadstr. „B“ - San Martín - Tel.: 755-1353.

ARHITEKTI

Andrej Duh - načrti, gradnje in vodstvo del v mestu in okolici; nepremičninski posli - P. Moreno 991 - 5. nadstr. „C“ - Bariloche - Tel.: 0944-20733.

TURIZEM

Potovanja, skupinske ekskurzije, letalske in pomorske vožnje poskrbi po ugodni ceni **Marjeta Šenk** - Tel.: 762-2840.

ADVOKATI

dr. Vital Ašič — odvetnik - ponedeljek, sreda, petek od 17 do 19 - Don Bosco 168 - San Isidro - Tel.: 743-5985.

dr. Franc Knays — odvetnik - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadstr. „E“ - Capital - Tel.: 45-0320 in 46-7991

SANTARNE NAPRAVE

Sanitarne in plinske naprave — privatne - trgovske - industrijske - odobritev načrtov — **Andrej Marolt** - Avellaneda 216 - San Miguel - Tel.: 664-1656.

ZA DOM

Matija Debevec - soboslikar. Barvam stanovanja, pohištvo. Peguy 1035 - (1708) Morón.

REDECORA — celotna oprema stanovanj: blago za naslanjače, odeje, zavese, tapete, preproge - Bolívar 224 - Ramos Mejía - Tel.: 654-0352.

Alpe Hogar — **Stane Mehle** - vse za vaš dom - L. Vernet 4225 - (1826) Rem. de Escalada - Tel.: 248-4021.

Garden Pools — konstrukcije bazenov - filtri - avtomatično zalivanje - **Andrej Marolt** - Pte. Illia (Ruta 8) Nº 3113 - (1663) San Miguel - Tel.: 664-1656.

TRGOVINA

Delikatosa Franc Vester — Gana 119 - Capital (1 kvadra severno od postaje Liniers).

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385 - 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - Tel.: 325-2127.

Kreditna Zadruga SLOGA — Bmé. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bmé. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA — PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - Monte 1851 - Uraduje od sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 651-1760. Uraduje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 755-1266 - Uraduje ob četrtkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (g. Stanko Oberžan).

SLOGA — PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandarias - Uraduje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (ga. Marija Gorše).

Slovenski srednješolski tečaj „ravnatelj M. Bajuk“ sporoča, da bodo

V soboto, 9. marca 1991, ob 8.45 zjutraj sprejemni izpiti za I. letnik.

V soboto, 16. marca 1991: ob 14. uri: seja prof. zbora, ob 15. uri: popravni izpiti in izpiti priložnostnih dijakov, ob 17. uri: vpisovanje, ob 18. uri: sv. maša Pogoja za vpis v I. letnik: predložitev spričevala o končani osnovni šoli in potrdilo o vpisu v argentinsko srednjo šolo. Pogoja za vpis v II. in III. letnik: spričevalo prejšnjega letnika, potrdilo o vpisu v argentinsko šolo in počitniška naloga. Pogoja za vpis v IV. in V. letnik: spričevalo prejšnjega letnika in počitniška naloga. Vpisnina A 60.000.-; drugi dijak iz družine plača A 40.000.-; tretji je vpisnine oproščen.

V nedeljo na Pristavi - tombola

Začetek ob 17. uri

Legajo 3545-82

Rojaki, se spominjate kako je lep mesec maj v domovini pod Triglavom? Pridružite se nam na skupinsko potovanje v

SLOVENIJO 91

Zaradi pomanjkanja prostora smo primorani razdeliti skupino na štiri dele, in sicer:

1. za 15. maj do Milana — povratek 4. julija
2. za 16. maj do Trsta in Ljubljane — povratek 10. julija
3. za 19. maj do Ljubljane — povratek 26. junija in 10. julija
4. za 30. maj do Trsta in Ljubljane — povratek 10. julija

Prostora imamo na razpolago samo za 140 potnikov. Za vpisnino potrebujemo točne osebne podatke in 100 ameriških dolarjev za rezervacijo prostora. Več informacij v naši poslovalnici: Hipólito Yrigoyen 2742, San Justo. Delovni čas od 9 do 19 - ob sobotah od 9 do 12 - T. E. 441-1264/1265.

OBVESTILA

ČETRTEK, 7. marca:

Sestanek predstavnikov slovenskih domov in drugih organizacij v Slovenski hiši ob 20. uri.

PETEK, 8. marca:

Seja Upravnega sveta ZS ob 20. uri.

SOBOTA, 9. marca:

Slov. Srednješolski tečaj - sprejemni izpiti za I. letnik ob 8.45 v Slovenski hiši.

NEDELJA, 10. marca:

Začetek slovenskih osnovnih šol v Slovenski hiši.

PETEK, 15. marca:

Seja Medorganizacijskega sveta v Slovenskem domu v San Martinu ob 20.

SOBOTA, 16. marca:

Občni zbor Zadruga Sloga ob 20 v Slomškovem domu.

Začetek Srednješolskega tečaja v Slovenski hiši. Ob 15. uri popravljali izpiti, nato vpisovanje in sv. maša.

NEDELJA, 17. marca:

Tombola v Carapachaju.

Občni zbor Društva Zedinjena Slovenija v Slovenski hiši ob 10.30.

XLIV. REDNI LETNI OBČNI ZBOR DRUŠTVA ZEDINJENA SLOVENIJA

Upravni svet društva ZEDINJENA SLOVENIJA sklicuje XLIV. redni letni občni zbor v nedeljo, 17. marca 1991, ob 9.30 uri v prostorih Slovenske hiše, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires

DNEVNI RED:

1. Izvolitev 2 overovalcev zapisnika in 2 preštevalcev glasov.
2. Branje zapisnika zadnjega občnega zbora.
3. Poročilo Upravnega sveta in Nadzornega odbora ter sklepanje o njih.
4. Potrditev članarine za leto 1991.
5. Razgovor o predlogu spremembe društvenih pravil.
6. Volitve Upravnega sveta, Nadzornega odbora in Častnega razsodišča.
7. Slučajnosti.

Po določilu 16. člena društvenih pravil bo zbor sklepčen ob vsaki udeležbi eno uro pozneje, kot je bil sklican.

Z vsemi pravicami se morejo med seboj zastopati zakonci ter starši in otroci. Pooblaščenec morajo imenovati tudi člani, ki bivajo izven Velikega Buenos Airesa ali jih ovira bolezen ali služba. Pooblaščenec se morajo izkazati s pismenim pooblastilom.

Pred občnim zborom bo v cerkvi Marije Pomagaj sv. maša za vse pokojne člane Zedinjene Slovenije.

UPRAVNI SVET

SLOGA SPOROČA

1. aprila t.l. bodo stopile v veljavo ZVIŠANE SOCIALNE PODPORE

Za člane s KARTO SLOGA II.

Ob poroki, rojstvu, dovržitvi srednje šole in posebnih univerzitetnih študijev A 1.200.000.-

Ob smrti in stalni in popolni nesposobnosti za delo A 3.500.000.-

Starostna podpora A 500.000.

Izrabite priložnost in do 31. marca t.l. uredite vse potrebno, da boste spadali v skupino članov s KARTO SLOGA II. tako, da imate v navadni hranilni vlogi naloženih vsaj A 200.000.

Po 1. aprilu t.l. bo za to potrebna naložba znašala A 300.000.

Podrobnejše informacije v naši glavni pisarni, Bmé. Mitre 97, Ramos Mejía, tel.: 658-6574 (fax) in 654-6438 v uradnih urah ob delavnikih od 10. do 19. ure, in v naših podružnicah.

V SLOGI JE MOČ!

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
Director: Valentín B. Debeljak
Propietario: Eslovenia Unida
Redacción y Administración:
RAMÓN L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA

Teléfono y Telefax: (54-1) 69-9503

Glavni urednik:

Tine Debeljak ml.

Uredniški odbor:

Tone Miserit, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión Nº 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión Nº 3824
Registro Nac. de la Propiedad Intellectual Nº 85.462	

Naročnina Svobodne Slovenije:

za Argentino ★ 360.000; pri pošiljanju po pošti pa ★ 400.000; ZDA in Kanada pri pošiljanju z letalsko pošto 100 USA dol.; obmejne države Argentine 90 USA dol.; Evropa 110 USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 120 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 75 USA dol.

V Evropi lahko kupite Svobodno Slovenijo: v Trstu: Knjigarna Fortunato, Vía Paganini 2; v Celovcu: knjigarna Mohorjeve družbe, Viktringer 26.

v Ljubljani: Pri Prešernovem spomeniku.

Stavljenje: MALIVILKO

Talleres Gráficos "VILKO" S.R.L.,
Estados Unidos 425
(1101) Buenos Aires - Tel.: 362-7215

Vsem, ki bi želeli telefonirati našemu tedniku oziroma vsem v Slovensko hišo, sporočamo, da naš telefon zaradi okvari v centrali še nekaj tednov ne bo deloval.